

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa W. Z.
przeciwko P. [...] Spółce Akcyjnej w W. oraz X. [...] Spółce Akcyjnej w W.
o odszkodowanie, wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy i odprawę
pieniężną,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 8 lipca 2021 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 29 października 2019 r., sygn. akt XXI Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda W. Z. na rzecz pozwanego X. [...] Spółki Akcyjnej w W. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 października 2019 r. Sąd Okręgowy w W. w sprawie z powództwa W. Z. przeciwko P. [...] Spółce Akcyjnej w W. o odszkodowanie, wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy i odprawę pieniężną oraz przeciwko X. [...] Spółce Akcyjnej w W. o odszkodowanie, wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy i odprawę pieniężną, oddalił apelacje wniesione przez powoda i P. [...], S.A. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 24 stycznia 2019 r., którym zasądzono od pozwanego P. [...] S.A. w W. na rzecz powoda tytułem odszkodowania kwotę 3.731,13 zł, oddalono powództwo w pozostałej części,

oddalono w całości powództwo w stosunku do pozwanego P. [...], S.A. w W., zniesiono wzajemnie koszty procesu między powodem a pozwanym P. [...] S.A. w W., zasądzono od powoda na rzecz pozwanego X. [...] S.A. w W. kwotę 2880 zł tytułem zwrotu kosztów procesu i nie obciążono powoda nieuiszczonymi kosztami sądowymi.

Sądy obu instancji przyjęły wskazaną przez pozwaną w wypowiedzeniach umów o pracę przyczynę za konkretną, prawdziwą i rzeczywistą. Z materiału dowodowego wynikało, że przyczyna wypowiedzenia umów o pracę nie była związana ze złożeniem przez powoda skargi o mobbing i dyskryminację. Pozwany X. [...], S.A., zadośćuczynił wszystkim wymogom formalnym przypisanym wypowiadaniu pracownikowi umowy o pracę bowiem wystosował do Związku Zawodowego Pracowników Grupy X. [...], w O. pismo z zawiadomieniem o zamiarze wypowiedzenia powodowi umowy o pracę. Do Przewodniczącego Zarządu Międzyzakładowego Związku Zawodowego Pracowników Grupy X. [...], w O. zostało wystosowane pismo z dnia 17 sierpnia 2015 r., w którego treści wskazano: „działając w imieniu X. [...], Spółka Akcyjna („Spółka”, „Pracodawca”) zawiadamiam, że Pracodawca zamierza wypowiedzieć umowę o pracę Panu W. Z. - Specjaliście ds. Rozliczeń zatrudnionemu w unijnych strukturach Centrum Księgowości Ubezpieczeniowej Windykacji X. [...] SA i P. [...] SA”. Powołano się na przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę i zwrócono się z prośbą o przekazanie opinii reprezentującej pracownika zakładowej organizacji związkowej w powyższej sprawie. Z pisma z dnia 17 sierpnia 2015 r. nie wynika natomiast, aby stanowiło ono zawiadomienie o zamiarze wypowiedzenia powodowi umowy o pracę przez P. [...] S.A. W związku z powyższym uznano, że wypowiedzenie powodowi przez pozwanego P. [...] S.A. umowy o pracę narusza art. 38 k.p., i zasądzono na rzecz powoda odszkodowanie. Jako niezasadne oceniono zaś roszczenie o zasądzenie od pozwanego X. [...] S.A. odszkodowania z uwagi na zarzucane naruszenie art. 38 k.p.

Powód wniósł skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, zaskarżając ten wyrok w części oddalającej jego apelację co do kwoty 11.338,47 zł względem pozwanego X. [...] S.A. z tytułu odszkodowania za niezgodnie z prawem

wypowiedzenie umowy o pracę przez pracodawcę oraz co do rozstrzygnięcia w tym zakresie o kosztach postępowania.

Skarżący w podstawach skargi zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 38 § 1 k.p. w związku z art. 45 § 1 k.p., przez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że poinformowanie organu zakładowej organizacji związkowej spełnia wymóg zawiadomienia na piśmie reprezentującej pracownika zakładowej organizacji związkowej, skutkującą przyjęciem, iż pozwany X. [...] S.A. zawiadomił reprezentującą powoda zakładową organizację związkową, podczas gdy pozwany X. [...] S.A. jedynie poinformował Przewodniczącego Zarządu Międzyzakładowego Związku Zawodowego Pracowników Grupy X. [...], co skutkowało uznaniem, że złożone wypowiedzenie umowy o pracę nie narusza przepisów o wypowiedzaniu umów o pracę i oddaleniem apelacji w zakresie roszczeń powoda o odszkodowanie.

Powód zarzucił także naruszenia przepisów postępowania, których uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy - art. 387 § 2¹ k.p.c. związku z art. 378 § 1 k.p.c., przez niewskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wszystkich okoliczności uzasadniających wydane rozstrzygnięcie, w szczególności przez nie odniesienie się przez Sąd odwoławczy do całości zarzutów apelacji, w tym w szczególności do zarzutu objętego podstawą naruszenia prawa materialnego, tj. braku zawiadomienia na piśmie reprezentującej powoda zakładowej organizacji związkowej przez pozwanego X. [...] S.A., w sytuacji gdy pozwany poinformował jedynie Przewodniczącego Zarządu Międzyzakładowego Związku Zawodowego Pracowników Grupy X. [...] (tj. organ organizacji związkowej), co skutkowało brakiem uznania, iż złożone powodowi wypowiedzenie umowy o pracę narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę.

Skarżący wniósł o uchylenie w zaskarżonej części wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania temu Sądowi lub innemu sądowi równorzędnemu, przy uwzględnieniu na jego rzecz kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i jego zmianę w tej części, przez orzeczenie o zmianie zaskarżonego wyroku i wyroku Sądu Rejonowego i zasądzenie od pozwanego X. [...] S.A. na rzecz powoda odszkodowania za niezgodnie z prawem wypowiedzenie umowy o pracę przez

pracodawcę w wysokości 11.338,47 zł, a ponadto o zasądzenie od tego pozwanego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w tym postępowaniu oraz kosztów postępowania przed Sądami obu instancji w zaskarżonym zakresie, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na potrzebę rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego - czy poinformowanie organu zakładowej organizacji związkowej spełnia wymóg zawiadomienia na piśmie reprezentującej pracownika zakładowej organizacji związkowej określony w art. 38 § 1 k.p. W sprawie bowiem pismo o zamiarze wypowiedzenia umowy o pracę powodowi zostało skierowane do przewodniczącego organizacji związkowej, a nie do organizacji związkowej, w sytuacji, gdy to organizacja związkowa winna być adresatem pisma pracodawcy o zamiarze wypowiedzenia umowy o pracę, a nie jej organ (nawet gdy jest uprawniony do rozpatrzenia zamiaru wypowiedzenia).

Ponadto skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w związku z rażącym naruszeniem przez Sąd Okręgowy art. 387 § 2¹ k.p.c. w związku z art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 38 § 1 k.p. w związku z art. 45 § 1 k.p. W ocenie powoda wynika ono z braku wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wszystkich okoliczności uzasadniających wydane rozstrzygnięcie, w szczególności brak odniesienia się przez Sąd odwoławczy do całości zarzutów apelacji, w tym w szczególności do zarzutu objętego podstawą naruszenia prawa materialnego, tj. braku zawiadomienia na piśmie reprezentującej powoda zakładowej organizacji związkowej przez pozwanego X. [...] S.A.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany X. [...] z siedzibą w W. wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłankach wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., tj. występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego konieczne jest przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Zagadnieniem prawnym jest bowiem zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51; z dnia 10 stycznia 2012 r., I UK 305/11, LEX nr 1215784; z

dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z dnia 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; z dnia 28 października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999). Ponadto, istotnym zagadnieniem prawnym w rozmięczeniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeśli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii przedstawianej w skardze i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578; z dnia 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17, LEX nr 2495968; z dnia 10 kwietnia 2018 r., II PK 143/17, LEX nr 2525398; z dnia 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17, LEX nr 2486162; z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 33/18, LEX nr 2508114).

Z kolei odwołanie się do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się "oczywistość" zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4 poz. 75; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z dnia 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej

rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Zatem we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). Jednak o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 r., II PK 347/07, LEX nr 465860). Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tych wymagań odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo określeniem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 lutego 2014 r., III PK 86/13, LEX nr 1644571; z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, LEX nr 1511117; z dnia 11 kwietnia 2018 r., III UK 98/17, LEX nr 2497587).

Skarżący nie zdołał wykazać występowania w sprawie wskazanych we wniosku przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W pierwszej kolejności należy wspomnieć, że ujęte w skardze przesłanki przedsądu wzajemnie się wykluczają. W orzecznictwie przyjęty jest pogląd, że nie można twierdzić, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (co ma miejsce wówczas, gdy stwierdzone naruszenia prawa są widoczne na pierwszy rzut oka, bez pogłębionej analizy prawnej) i że jednocześnie w sprawie występują poważne zagadnienia prawne, które wymagają zaangażowania Sądu Najwyższego w dokonanie pogłębionej interpretacji niejasnych przepisów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). To co ma świadczyć o oczywistej zasadności skargi nie może być jednocześnie ujmowane jako podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., gdyż jeżeli występuje istotne zagadnienie prawne albo poważny problem świadczący o potrzebie wykładni przepisu, to nie można jednocześnie twierdzić, że z tych samych przyczyn skarga jest oczywiście uzasadniona, jako że twierdzenie o oczywistej zasadności skargi pozostaje wówczas w kolizji z problemami prawnymi warunkującymi pierwszą i drugą podstawę przedsądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z

dnia 18 lipca 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675225). Zatem nie do pogodzenia z oczywistością skargi jest stawianie w niej zagadnień prawnych, wymagających rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy ani wskazywanie na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2011 r., II UK 24/11, LEX nr 1365662).

Niezależnie od powyższego zauważyć trzeba, że przedstawione w skardze rzekome istotne zagadnienie prawne na gruncie art. 38 § 1 k.p. w rzeczywistości nie występuje. Orzecznictwo odnoszące się do art. 38 k.p., regulującego instytucję konsultacji związkowej zamiaru wypowiedzenia umowy o pracę, jest bogate i ma na uwadze gwarancję dla pracownika przeprowadzenia właściwej konsultacji związkowej. W pierwszej kolejności wypada przypomnieć uchwałę pełnego składu Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 1978 r., V PZP 6/77 (OSNCP 1978 z. 8 poz. 127), która wyjaśniała wówczas wiele wątpliwości dotyczących trybu współdziałania pracodawcy z zakładową organizacją związkową na podstawie art. 38 k.p. Zasadnicze ustalenia poczynione w tezach wytycznych tej uchwały zachowują swoją aktualność, z uwzględnieniem zmian wynikających między innymi z zastąpienia rady zakładowej zakładową organizacją związkową (por. W. Sanetra w: J. Iwulski, W. Sanetra Walerian, Kodeks pracy. Komentarz, wyd. III, LexisNexis 2013, komentarz do art. 38). Od czasu podjęcia powyższej uchwały pełnego składu Izby Pracy i Ubezpieczeń Sądu Najwyższego powszechnie akceptowany jest pogląd, że jeśli związek zawodowy zajął stanowisko w sprawie i przekazał je zakładowi pracy, to dopuszczalne jest badanie, czy zostało ono wyrażone przez właściwy organ związkowy (zarząd związku, a nie na przykład tylko jego przewodniczącego) i nie oznacza to ingerowania w wewnętrzne sprawy związku zawodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2001 r., I PKN 386/00, OSNP 2003 nr 5, poz. 118 i z dnia 18 grudnia 2014 r. II PK 38/14, OSNP 2016 nr 7, poz. 83; Z. Góral w: Baran Krzysztof W. (red.), Kodeks pracy. Komentarz. Tom I. Art. 1-113, wyd. V, WKP 2020, komentarz do art. 38). Sąd nie jest natomiast uprawniony do badania prawidłowości funkcjonowania i przebiegu wewnętrznych czynności organu związku zawodowego ani przyczyn, którymi kierował się zajmując stanowisko w konkretnej sprawie pracowniczej (por. wyrok

Sądu Najwyższego: z dnia 20 listopada 1996 r., I PKN 20/96, OSNAPiUS 1997 nr 12, poz. 220 i z dnia 11 sierpnia 2009 r., III PK 31/09, LEX nr 560863). Ponadto aktualność zachowała teza II uchwały z dnia 19 maja 1978 r., V PZP 6/77, zgodnie z którą przewidziana w art. 38 § 1 k.p. forma pisemna dotyczy zarówno zawiadomienia o zamiarze wypowiedzenia, jak i podania przyczyny, która uzasadnia, zdaniem pracodawcy, zwolnienie pracownika. Podkreślić też należy, iż Sąd Najwyższy, na gruncie podnoszonej obecnie przez skarżącego problematyki zawiadomienia przez pracodawcę na piśmie reprezentującej pracownika zakładowej organizacji związkowej z podaniem przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy, w wyroku z dnia 24 lipca 2001 r., I PKN 562/00 (OSNP 2003, nr 12, poz. 293), wskazał, że doręczenie zakładowej organizacji związkowej pisemnego zawiadomienia o zamiarze wypowiedzenia pracownikowi umowy o pracę na podstawie art. 38 § 1 k.p. może nastąpić w każdy sposób przyjęty przez tę organizację i pracodawcę.

Odnosząc się natomiast do podnoszonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w postaci jej oczywistej zasadności z uwagi na podnoszone przez skarżącego rażące naruszenie przez Sąd drugiej instancji art. 387 § 2¹ k.p.c. w związku z art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 38 § 1 k.p. w związku z art. 45 § 1 k.p. przez brak odniesienia się do zarzutów apelacji, stwierdzić trzeba, iż zarzuty dotyczące konstrukcji uzasadnienia wyroku sądu drugiej instancji mogą być usprawiedliwione tylko w tych wyjątkowych przypadkach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu drugiej instancji całkowicie uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia, lub w razie zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 27 czerwca 2001 r., II UKN 446/00, OSNP 2003 nr 7, poz. 182; z 5 września 2001 r., I PKN 615/00, OSNP 2003 nr 15, poz. 352; z 24 lutego 2006 r., II CSK 136/05, LEX nr 2009730; z 18 marca 2003 r., IV CKN 1862/00, LEX 109420, a także postanowienia z 20 lutego 2003 r., II CKN 1138/00, LEX 78271; z 5 kwietnia 2002 r., II CKN 1368/00, LEX 54382; z dnia 15 maja 2020 r., I UK 199/19, LEX nr 3160791).

Z ustanowionego w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika zgodnie z judykaturą konieczność osobnego

omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu apelacji. Za wystraszające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z 4 września 2014 r., I PK 25/14, OSNP 2016 nr 1, poz. 6 i postanowienie z dnia 14 marca 2018 r., II PK 120/17, LEX nr 2488061). Natomiast przez pojęcie „nierozpoznania istoty sprawy” należy rozumieć nierozstrzygnięcie żądań stron, czyli niezafatwienie przedmiotu sporu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2019 r., III PK 139/18, LEX nr 2692800). W judykaturze podkreśla się też, iż przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185). Skarżący nie wykazał istnienia kwalifikowanego naruszenia przepisów w powyższym znaczeniu. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wszystkie niezbędne elementy, nie jest dotknięte uchybieniami uniemożliwiającymi kontrolę kasacyjną, a Sąd drugiej instancji wyraźnie w nim stwierdził, że podstawą faktyczną jego rozstrzygnięcia są ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji. Analiza uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia nie wykazuje, wbrew odmiennemu stanowisku skarżącego, że nie zawiera ono dostatecznego wyjaśnienia motywów prowadzących do oddalenia apelacji skarżącego. Z ustaleń faktycznych wynika, że w swoim piśmie pozwany pracodawca zwrócił się z prośbą o przekazanie opinii reprezentującej pracownika zakładowej organizacji związkowej i to ją pracodawca traktował jako adresata konsultacji wypowiedzenia umowy o pracę.

Z powyższych względów skarżący nie zdołał wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi, wobec czego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach

postępowania kasacyjnego stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.

a.s.